

mindelige Grunde blev fundet hensigtsmæssigt at forelægge dem først i Landstthinget. Smid- lertid har der været reist Tvivl i den Hen- seende, og da disse Tvivl bleve stærkere, var det, at man paa en Tid, da det saae ud, som om det var vanskeligt at forene de stridende Anskuelser, der herskede i de to Thing, søgte en Overenskomst om Sagen, hvilket jeg finder var en meget hensigtsmæssig og god Frem- gangsmåade at følge. Denne Overenskomst kom da istand og gif ud paa, at, om det end maatte indrømmes, at finansielle Love og Skattelove kunde behandles først i Landstthinget, kunde der dog ikke udgives nogen Pengesum i det Finantsaar, som Talen var om, medmindre en særlig Bemyndigelse dertil var givet paa Finantsloven, og derfra skriver sig den Para- graph i Finantsloven, som nu er § 27. Den er altsaa Resultatet af en Overenskomst mellem begge Thingene, som dengang blev sluttet, og som siden ubrødelig er bleven fastholdt; idet- mindste er det mig ikke bejendt, at der er blevet gjort nogen Afvigelse derfra. Det er altsaa dette Standpunkt, hvorpaa vi for Diebliffet befinde os, og efterat denne Overenskomst er bleven afsluttet, har der ogsaa af og til været forelagt og behandlet baade Skattelove og andre vigtige finansielle Love først i det andet Thing. Det maa siges, at Regjeringen har været meget varsom i den Henseende; jeg troer, at det ærede Folkething vil indrømme, at samtlige Finants- ministre, som have været efter den Tid, lige- som ogsaa de andre Ministre, med megen Omhu have vaaget over, at i Reglen en- hver saadan Lov kom først til Folkethinget; men der har dog været gjort Undtagelser der- fra, og disse ere da ogsaa til Dato passerede, uden at der er reist nogen Indvending der- imod, eller, om end enkelte Stemmer have hævet sig misbilligende derimod, har det kun været enkelte Stemmer, som have tabt sig i De- batten, og som ikke have foranlediget Folke- thinget til at gjøre noget Skridt i denne Ret- ning. Et æret Medlem har saaledes, for at jeg skal nævne et Exempel, nylig fremdraget et overordentlig slaaende Exempel, som netop vedrører denne samme Lov, som her fore- ligger, nemlig Indkomftftatloven af 1867.

Den blev forelagt, saaledes som den ærede Tidfører ogsaa bemærkede, i Overensstemmelse med den Fremgangsmåade, som Regjeringen hidtil havde fulgt, saa at Loven om en Skatte- matricul blev forelagt først i Landstthinget, hvorimod selve Bevillingen var paatæntt efter- søgt i Folkethinget; men under Behandlingen i Landstthinget kom dette til samme Resultat som denne Gang, at man nemlig dengang ikke vilde give nogen Matricul, men kun en Bevilling af en Skat for 2 Mar. og der blev da ved Landstthingets Initiativ foretaget en Forandring i Loven, hvorved dette ffete. Saaledes gif Loven fra Landstthinget til Folke- thinget, og om der end dengang var megen Tvivl om denne Lov i det Hele, og det først seent lykkedes, at faae en Lov ud deraf, var det dog ganske klart, at den formelle Indven- ding overhovedet ikke havde nogen afgjørende Betydning for Folkethingets Stemning med Hensyn til denne Sag. Men jeg skulde tage meget feil, om der ikke ogsaa var andre finansielle Love af betydelig Vigtighed, som ere behandlede først i det andet Thing. Hvis jeg huffer ret, blev f. Ex. Loven om de jydff-syenffe Fernbaners Overgang til Staten, hvorved der blev givet Bemyndigelse til at affjøre Driftsfelskabet dets Actier, og som altsaa var en finansiell Lov af meget betydelig og indgribende Vigtig- hed, behandlet først i det andet Thing, og saaledes kunde jeg nævne flere Tilfælde. — Stillingen for os er altsaa denne. Det, der er vedtaget, er, at enhver Lov, hvortil der er knyttet en Bevilling, skal paa Finantsloven, saafremt Noget i den Anledning skal udredes i det Mar, hvorfør Finantsloven gjælder. Dette ansees som en vedtagen Regel mellem Thingene. Dernæst er der det, at i Reglen har Regjeringen hid- til fulgt den Grundsætning først i Folkethin- get at forelægge alle Lovforslag, som havde nogen saadan finansiell Betydning, som gjorde det naturligt, at de kom i den nærmeste For- bindelse med Finantsloven; men Regjeringen har ikke frastrevet og kan ikke frastrive sig Retten til, naar den skønner det hensigtsmæs- sigt og rigtigt, da ogsaa at forelægge enkelte saadanne Love i Landstthinget, og selvfølge- lig kan det andet Thing jo paa ingen Måade siges enten at have opgivet eller tænkes at